

1902. Det viser sig der, at skønt man har tvungen borgerlig Vielse, søger dog det samme Antal som tidligere til Kirken for at faa kirkelig Velsignelse. I Haderslev Amt er saaledes viet borgerligt 437 Par, og 433 evangeliske Par ere blevne kirkelig viede eller velsignede. Jeg maa gøre opmærksom paa, at ikke alle Indbyggerne i Haderslev Amt eller i de andre Amter, jeg nævner, tilhøre den evangeliske Kirke, følgelig kunne heller ikke alle Ægteskaber blive kirkelig velsignede. I Sønderborg Amt er der i Aarets Løb foretaget 288 borgerlige Vielser, og 286 Par have søgt Kirken. I Aabenraa Amt er der foretaget 256 borgerlige Vielser, og 256 Par have søgt Kirken. I hele Hertugdømmet Slesvig blev der borgerlig viet 3452 Par, og 3435 Par have søgt Kirken. Altsaa i Sønderjylland, i en Landsdel, der staa os saa nær, som overhovedet en Landsdel kan staa os, og som i Aarhundreder har staaet sammen med os om de samme kirkelige Forhold, der er Tilstanden saaledes, at det samme Antal som før søger Kirken for at faa deres Ægteskab velsignet, og der er ingen Grund til at tro, at Forholdene skulle blive anderledes her. Jeg frygter derfor ikke, at der skal være nogen Fare for Kirken ved at gaa til den her foreslaaede Ordning, og jeg mener, at den byder Kirken store Fordele, idet den befrier Kirken fra som nu at have en Pligt til at foretage den verdslige Del, den statsborgerlige Del af Ægteskabsforbindelsen.

Medens jeg saaledes er enig med Udvalget i dets Hovedbetragtning og med Flertallet i dets Betragtning af det foreliggende Lovforslag, beklager jeg, at jeg paa et enkelt Punkt ikke er enig med Udvalget, nemlig om Ændringsforslaget Nr. 39. De øvrige Ændringsforslag, som Udvalget eller Udvalgets Flertal har stillet, skal jeg tiltræde, skønt der er et enkelt af dem, jeg ikke er meget glad ved, men jeg skal dog ogsaa tiltræde det, fordi jeg sætter Pris paa saa vidt muligt at faa bragt Enighed til Veje i de mindre Spørgsmaal, naar man er enig i Hovedsagen, men Ændringsforslaget Nr. 39 kan jeg ikke tiltræde. Jeg har ogsaa sagt det i Udvalget, og jeg siger det nu her: jeg kan ikke gaa ind paa den Ordning, som foreslaas, at et Par, der er borgerligt viet, kan søge hvilken som helst Præst for at faa kirkelig Velsignelse; jeg tror, at det vil bringe en Uorden ind, som kan have sine Vanskeligheder. Det kan let føre til det Tilfælde, at mange Par søge til en enkelt Præst,

enten fordi han særlig er anset for at være meget villig og for ikke at gøre sig alt for mange Skrupler, eller maaske fordi han anses for at gøre sig mange Skrupler, og de derfor ville benytte Lejligheden til, rent ud sagt, at drille ham. Jeg tror ikke, at man, naar man lovgiver, skal indføre Forhold, som kunne medføre sligt, og jeg finder ingen Nødvendighed derfor. Ægteparret har jo efter Lovforslaget en let Adgang til at søge en anden Præst. Hvis de ere flyttede til et andet Sogn, have søgt Hjem i et andet Sogn end det, hvori de have indgaaet borgerligt Ægteskab, kunne de uden videre faa kirkelig Indvielse i dette andet Sogn, eller de kunne løse Sognebaand — det er den Ordning, vi allerede have — eller de kunne faa Bevilling, hvilket der er en meget let Adgang til efter Lovforslaget, saaledes at endogsaa de uformuende kunne faa Bevilling af Kultusministeriet aldeles gratis. Jeg synes derfor aldeles ikke, der er nogen Grund til at indføre dette, og da man nu fra kirkelig Side ikke ønsker noget saadant, som her foreslaas, har jeg ment at handle ret i at foreslaa det, der er foreslaaet i Lovforslaget, og det maa jeg fastholde. Det gør mig ondt, at Udvalget ikke har kunnet tiltræde Lovforslaget paa dette Punkt, da vi ellers i øvrigt ere enige i Hovedsagen. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Ogsaa jeg ønsker at begynde med at betone, at hele Udvalget i den afgivne Betænkning har sluttet sig til det Udgangspunkt, hvorfra det foreliggende Lovforslag gaar ud, nemlig at den bestaaende Tilstand med Hensyn til Ægteskabs Indgaaelse her i Landet, navnlig inden for Folkekirken, er ganske uholdbar. Jeg ønsker særlig at betone dette lige over for den Tale, der føres fra ikke faa Sider ud over Landet i denne Tid om, at der ikke er nogen Trang i Befolkningen til en Reform, som denne eller noget Ønske om overhovedet at komme bort fra den bestaaende Tilstand. Over for disse Røster, som ikke høre nogen Kompetence til at tale paa Folkets Vegne, er det af Interesse at slaa fast straks, at de, der have Ret til at tale paa Folkets Vegne, ere af en anden Mening. Man kan sige: Dette har Udvalget som saadant ikke. Vel, men jeg forudsætter saa, at Tinget som Helhed er repræsenteret ved Udvalget som Helhed, og da har jeg Ret til at sige, at den kompetente Myndighed er af en anden Mening, naar